

Predica pe stradă – Autor necunoscut

Predicarea în aer liber nu mai este astăzi în țara noastră ceva așa de neobișnuit ca numai cu câțiva ani mai înainte. În unele orașe, aceasta se petrece regulat și oamenii s-au obișnuit în general cu priveliștea neobișnuită. Câte unul poate că se gândește că este o muncă puțin rodnică. Următoarea povestire scurtă este o dovadă despre ce roade binecuvântate poate să aibă predicarea pe stradă.

Domnișoara Hausmann, o unică fiică, de douăzeci și șase de ani, era deja de mult timp ținută în cameră de o boală incurabilă. Îi fusese interzisă și cea mai mică plimbare, așa că ea era aproape izolată cu totul de lumea exterioară. Calea mântuirii n-o cunoștea. Familia ei era complet neștiutoare despre aceasta și Biblia nu se citea în casă.

În singurătatea ei, în care nu ajungea la ea niciun cuvânt al Evangheliei, avea totuși să pătrundă o rază de lumină divină. Într-o zi s-a petrecut ceva deosebit în zona în care locuia familia Hausmann. Câțiva domni s-au postat la colțul unei străzi și au cântat o cântare. Când a luat sfârșit, a urmat o a doua, până când un număr de oameni, atrași de cântări, s-au grupat în jurul lor. După aceea, unul dintre cântăreți a pășit pe o mică ridicătură și a propovăduit vestea bună despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, celor care stăteau în jur și le-a expus calea spre viața veșnică. Nici pe departe n-a ajuns totul la urechea bolnavei, care zăcea în pat, în camera ei. Dar ce a prins prin fereastra deschisă, datorită glasului puternic al vorbitorului, a intrat direct în inima ei.

Cuvântul scump al lui Dumnezeu, pe care niciodată nu-L auzise expus în felul acesta, a făcut o impresie profundă asupra bolnavei. Ea tânjea să audă mai mult și spera că predicatorii necunoscuți vor veni din nou. Dorința ei a fost îndeplinită. Ea a auzit de mai multe ori cuvinte ale veștii bune. Apoi, domnii n-au mai apărut. Dar sămânța semănată avea să se transforme în cele mai frumoase flori și roade în inima ascultătoarei nevăzute de niciun ochi omenesc.

Suferința bolnavei sa înrăutățit cu fiecare zi. Într-o zi, ea i-a spus mamei ei, care o îngrijea cu dragoste sinceră:

„Mamă, nu vrei s-o rogi odată pe doamna Cornelius să vină la mine? Am auzit de curând că doamna îi vizitează mult pe bolnavi, le citește ceva și se roagă cu ei.”

„Dar, copilă”, a răspuns mama, „doar nu putem s-o chemăm pe doamna, așa, fără multă vorbă. Abia dacă ne cunoaște.”

Rugătoare, fiica s-a uita la mama.

„Dar doresc totuși așa de mult să vină odată și sunt sigură, mamă, că îmi va îndeplini dorința.”

Bolnava n-a fost dezamăgită în așteptarea ei. Câteva ore mai târziu, doamna Cornelius stătea deja la patul ei. Creștina experimentată și-a dat seama curând, că avea în fața ei un suflet însetat de mântuire. Dumnezeu începuse o lucrare în ea și sămânța căzută în inima ei încolțise deja. Ea s-a rugat în liniște ca Dumnezeu să-i dea cuvântul potrivit, s-o ajute să vorbească într-un mod potrivit cu bolnava, ca să nu strice din nou nimic din ce El lucrase deja în ea prin alții – încă nu știa prin cine. Ea vedea bine că domnișoara Hausmann nu va mai trăi mult.

„Credeți”, a întrebat ea apoi, „că Domnul Isus este Mântuitorul dumneavoastră? Îl cunoașteți?”

„Mă tem că nu-L cunosc așa de bine cum Îl cunoașteți dumneavoastră”, a fost răspunsul.

„Ce vreți să spuneți?”

„Am auzit încă așa de puțin despre El, dar vreau așa de mult să învăț să-L cunosc mai bine.”

„Atunci, lăsați-mă să vă povestesc despre El. – Dragostea pentru oamenii pierduți este aceea care L-a îndemnat pe Fiul lui Dumnezeu să devină Om pentru păcătoși. De dragul lor, El a coborât din cer pe pământ. Dar numai aceasta nu ajungea ca să poată să-i mântuiască pe păcătoși. Domnul Isus a trebuit să facă mult mai mult pentru ei. Sângele Său prețios a trebuit să curgă pe Golgota ca preț de răscumpărare pentru mulți.”

„Dar a curs și pentru mine? Și-a dat El viața scumpă și pentru mine?” a întrebat bolnava.

„El Și-a dat-o pentru oamenii nefericiți, pierduți, care știu că ei nu pot sta înaintea lui Dumnezeu din cauza vinei păcatului lor. Doriți să primiți iertarea păcatelor dumneavoastră, să fiți împăcată cu Dumnezeu și să fiți făcută potrivită pentru cer?”

„O, cât de mult!”

„Ei, atunci pot să vă spun cu toată siguranța, că Domnul Isus a murit și pentru dumneavoastră. El Și-a dat viața ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Plină de dorință după mântuire și salvare, domnișoara Hausmann o chemase pe prietenoasa ei vizitatoare. Cuvintele simple, pe care ea le auzea acum, îi limpezeau totul și îi înlăturau orice îndoială. În credință simplă, ea se baza pe Cuvântul lui Dumnezeu și o fericire adâncă i-a umplut din clipa aceasta inima și a rămas partea ei până la ultima ei suflare.

Aceasta a fost urmarea predicii pe stradă și cândva vor vedea și predicatorii străzii acest rod frumos al muncii lor.

Titlul original: „Straßenpredigt”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*